

Arrest

nr. 210 902 van 12 oktober 2018
in de zaak X II

In zake: 1. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 28 maart 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat B. DHONDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 augustus 2017 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.08.2017 werd ingediend en op 19.12.2017 geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wist dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure(s) en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

De heer I.Ma. (...) vroeg op 14.07.2011 een eerste maal asiel aan in België. Ook de heer I.Mu. (...) vroeg, als minderjarige, samen met hun beider moeder, mevrouw K.A. (...), en hun minderjarige zus, I.Mi. (...), op dezelfde dag asiel aan. Beide asielpcedures werden op 27.04.2012 afgesloten met de beslissing 'weigerend vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Het hele gezin ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad van State, doch deze verwierp het beroep op 24.06.2013. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat onder asielpcedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielpcedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure. Een tweede asielaanvraag werd op 03.07.2013 door de hele gezin ingediend, maar deze asielaanvraag werd op 05.07.2013 niet in overweging genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Een derde asielaanvraag werd op 26.09.2013 ingediend. Op 14.11.2013 werd deze asielaanvraag niet in overweging genomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS). Het hele gezin diende tegen deze beslissing een beroep in bij de RVV, doch deze verwierp het beroep op 19.08.2015 waardoor hun derde asielpcedure werd afgesloten. De bewering dat er nog een asielpcedure zou hangende zijn, vindt geen bevestiging in het administratief dossier.

De duur van de asielpcedures – namelijk iets meer dan 9 maanden voor de eerste asielpcedure, 2 dagen voor de tweede en iets minder dan 1 jaar en 11 maanden voor de derde – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9.3 en art. 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft de verwijzing naar het IVRK; het IVRK is niet langer van toepassing op betrokkenen aangezien zij reeds meerderjarig zijn.

Betrokkenen verwijzen ook naar art. 10 en art. 11 van de Grondwet. Echter, vermits betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen op welke wijze deze artikels zouden geschonden worden indien zij zouden terugkeren naar hun land van herkomst om via de reguliere procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, kan de loutere vermelding van art. 10 en art. 11 van de Belgische grondwet niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het feit dat hun minderjarige zus, I.Mi (...) (ov: 6847425), hier naar school gaat; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Verder leggen betrokkenen een schrijven voor van hun huisarts, de heer R.V.G. (...), opgesteld op 15.12.2014. Echter, dit schrijven heeft betrekking op hun moeder, mevrouw K.A. (...) (ov: 6847425).

Vermits mevrouw K.A. (...) geen deel uitmaakt van onderhavige aanvraag wordt dit schrijven dan ook niet in overweging genomen. Ook hun minderjarige zus maakt geen deel uit van onderhavige aanvraag. Volledigheidshalve dient er opgemerkt te worden dat zowel hun moeder, mevrouw K.A. (...), als hun minderjarige zus, I.Mi., illegaal in België verblijven. Zij hebben tevens geen asielpcedure, noch een

aanvraag om machtiging tot verblijf lopende. Bijgevolg dienen zowel hun moeder als hun minderjarige zus gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen werd betekend. Zij kunnen/dienen samen met betrokkenen terugkeren naar het land van herkomst zodat de familiale banden behouden blijven.

Het feit dat betrokkenen niet over een niet-precaire verblijfstitel beschikken voor eender welk derde land kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien aan betrokkenen niet gevraagd wordt zich te begeven naar een derde land. In Rusland is er een Belgische vertegenwoordiging gevestigd zodat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980 dienen in te dienen bij de Belgische ambassade te Moskou.

Wat de scholing van de nu meerderjarige heer I.Mu. (...) betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is in België. Bovendien heeft de heer I.Mu. (...) steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen.

De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 14.07.2011 in België verblijven, dat zij Nederlands spreken, dat zij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat de heer I.Ma (...) heeft deelgenomen aan de cursus 'Refleks', dat hij ook heeft deelgenomen aan diverse cursussen 'animator' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat ook de heer I.Mu. (...) heeft deelgenomen aan de opleidingen 'deelname nieuwkomersdriedaagse', 'animatorcursus en 'hoofdanimatorcursus' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat betrokkenen geregeld langsgaan bij het CAW en de Sociale dienst De Tinten vzw te Gent, dat zij in oktober 2016 als acteur/model aan een project van Gun Productions te Antwerpen hebben deelgenomen, dat zij een ruime vriendenkring hebben en dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 29 januari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van beide verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede en de derde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partijen lichten hun middel toe als volgt:

"Verzoekende partij heeft in haar vraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich beroepen op het privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

Er werd aan de Belgische overheid gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging afweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Verwerende partij heeft geantwoord door te stellen dat de aangevoerde omstandigheden die moeten toelaten dat de aanvraag niet vanuit het herkomstland wordt ingediend niet buitengewoon zijn, en dat in toepassing van artikel 9bis Vw. de aanvraag onontvankelijk moet verklaard worden.

Verwerende partij heeft de aanvraag onderzocht binnen de strikt formele grenzen van artikel 9bis Vw..

Een schending van artikel 8 van het EVRM zou zich niet opdringen omdat aan verzoekers louter gevraagd wordt te voldoen aan een formele verplichting zich vanuit het herkomstland tot de Belgische Staat te richten en het privéleven zelf wordt niet aanmerking genomen gezien dit pas kan onderzocht worden eens verzoekers effectief het grondgebied verlaten hebben.

Ten eerste dient er onderzocht te worden of het juridisch wel kan dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde in artikel 9bis Vw. primeert op artikel 8 van het EVRM en deze bepaling eraan ondergeschikt maakt.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM van een hogere rechtsorde is, dient de toepassing van artikel 9bis Vw. en de daarin vervatte ontvankelijkheidsvereiste immers volledig conform deze hogere rechtsnorm te zijn, of dient ze in voorkomend geval (deels) buiten toepassing gelaten te worden.

Artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210 029). De toepassing van de Vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst (cf. RvS 26 mei 2009, nr. 193.522). Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging (RvV, nr. 150.157, 29 juli 2015).

Artikel 8 van het EVRM dient niet binnenin de vereiste van de buitengewone omstandigheden toegepast te worden, maar net andersom. De vereiste van buitengewone omstandigheden dient volledig binnen het kader van artikel 8 van het EVRM toegepast te worden. Wat eerst komt, of wat primeert, is namelijk de hogere rechtsnorm, en elke nationale wetbepaling die daarbuiten valt, zelfs al is het deels, verliest zin en gelding voor het deel niet conform de hogere rechtsnorm is.

Het staat vast dat artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting met zich kan meebrengen om iemand die onwettig op het grondgebied verblijft, te machtigen tot verblijf omwille van diens privéleven of familieleven in de Lidstaat (zie RvV, nr.195 551 van 27 november 2017; HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 52-53.) De omvang van de positieve of negatieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Staten dienen binnen hun beoordelingsmarge een juist en redelijk evenwicht tót stand te brengen tussen de concurrerende belangen van het individu en de samenleving in haar geheel (zgn. "fair balance"-ioQtsmg) (HvJ 27 juni 2006, C-540/03, Parlement v. Raad, pt. 54-55, met verwijzing naar EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gui v. Zwitserland, § 38; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 21 december 2001, nr. 31465/96, Sen v. Nederland, § 36).

Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving. Voor situaties waar toelating tót binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gil v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omeregje v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland).

Wat eerst komt, en wat verwerende partij eerst moet doen, voor ze de enge nationale bepalingen en ontvankelijkheidsvoorwaarden toepast, is de rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied en de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en dito vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.

Dat wilt zeggen dat eerst de omvang van het opgebouwde privéleven, inclusief alle voorgelegde elementen met betrekking tot integratie, verankering in de gemeenschap, opgebouwde sociale relaties, toekomstperspectieven die ondanks de weinig bemoedigende vooruitzichten toch ontloken zijn, etc. in kaart moet worden gebracht, nauwkeurig moet worden onderzocht en afgewogen worden tegenover het maatschappelijke belang.

De redenering van verwerende partij, dat "de overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 14.07.2011 in België verblijven, dat zij Nederlands spreken, dat zij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat de heer I.Ma. (...) heeft deelgenomen aan de cursus 'Refleks', dat hij ook heeft deelgenomen aan diverse cursussen 'animator' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat ook de heer I.Mu. (...) heeft deelgenomen aan de opleidingen 'deelname nieuwkomersdriedaagse', 'animatorcursus' en 'hoofdanimatorcursus' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat betrokkenen geregeld langsgaa bij het CAW en de sociale dienst De Tinten vzw te Gent, dat zij in oktober 2016 als acteur/model aan een project van Gun Productions te Antwerpen hebben deelgenomen, dat zij een ruime vriendenkring hebben en dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorleggen)" tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, kan dus niet aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets.

Deze "overige aangehaalde elementen" maken immers eenduidig privéleven onder artikel 8 van het EVRM uit, dat in rechtspraak van het EHRM vaak begrepen wordt als het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en de buitenwereld (EHRM, 29 april J 2002, Pretty v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, §62, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada t. Zwitserland (Grote Kamer) §151 en EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi ea t. België, §123). De term 'privéleven' omvat immers eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, §53). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen migranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaakt van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het hof dat in het kader van de verwijdering van een vreemdeling een analyse zich opdringt

in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, §59).

De stelling van verwerende partij dat artikel 9 Vw. het mogelijk maakt om een aanvraag machtiging tot verblijf vanuit het herkomstland in te dienen, dat in casu een onontvankelijkheidsbeslissing wegens het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, geen weigering van machtiging tot verblijf inhoudt maar louter een vraag zich te conformeren aan procedurele vereiste de aanvraag van buiten het grondgebied in te dienen, kan niet aanvaard worden.

Indien men een recht op verblijf heeft, en dus een zekerheid dat men gemachtigd zal worden, kan aanvaard worden dat in sommige gevallen aan de vereiste moet voldaan worden om de aanvraag op een specifieke plaats in te dienen gezien het dan louter een formaliteit betreft. Indien men geen recht heeft op verblijf, en het gaat om de Belgische staat zo ver te krijgen dat zij erkent dat er ondanks het niet voldoen aan de formele vereisten er een positieve verplichting voor haar bestaat om te machtigen tot verblijf, is de hardnekkige toepassing van formalistische ontvankelijkheidsverplichtingen die met zich meebrengen dat er de facto een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven, en die geen enkele verplichting inhouden zelfs maar te beslissen binnen een redelijke termijn, of binnen eender welke termijn, een volstrekt andere zaak, met een andere impact op de betrokkenen.

Men kan argumenteren dat men een aanvraag machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien men deze in weerswil van de nationale bepalingen vanop het grondgebied indient en men nog maar net op het grondgebied verblijft. In dergelijk geval is het immers niet veel gevraagd van de betrokkenen om de nationale bepalingen te volgen, en is het niet onevenredig om hen binnen een erg korte termijn te vragen zich terug naar het herkomstland te begeven om de aanvraag daar in te dienen.

Voorliggend geval verschilt hier echter volledig van, gezien het hier opgebouwde privéleven doorheen de voorbije zeven jaar, en het gelet op het feit dat verzoekers als minderjarigen zelf geen beslissingsmacht hadden met betrekking tot hun vlucht naar België.

Aanvullend dient hierbij geargumenteed te worden dat de vraag om gemachtigd te worden tot verblijf niet los kan gezien worden van de terugkeerprocedure waar verzoekende partij inzigt.

Bij het opleggen van een terugkeermaatregel en een aangevoerde verdedigbare grief omtrent de nakende inmenging in het privéleven kan artikel 13 van het EVRM een schorsende procedure vereisen, om het privéleven tegen de inmenging te beschermen in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie.

De Grote Kamer van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft in paragraaf 83 van het De Souza Ribeiro t. Frankrijk arrest geoordeeld dat wanneer een uitwijzing wordt aangevochten op grond van een nakende inmenging in het privé- en familieleven, het rechtsmiddel niet noodzakelijk automatisch schorsend moet zijn om effectief te zijn.

Niettemin, oordeelt het Hof, vereist het recht op een effectief rechtsmiddel, zoals voorzien in artikel 13 EVRM juncto artikel 8 EVRM, in immigratiezaken waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid (vrije vertaling met eigen onderlijning van paragraaf 83, van het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, De Souza Ribeiro t. Frankrijk, (no. 22689/07) van 13 december 2012).

Nooit eerder werd het opgebouwde privéleven van verzoekers, in de voorbije zeven jaren, onder artikel 8 EVRM onderzocht.

Het beroep bij Uw Raad tegen een onontvankelijkheidsbeslissing van de DVZ voor een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis Vw. heeft geen automatisch schorsend effect. Hoewel verzoekende partij niet over een automatisch schorsend beroep beschikt bevindt zij zich in een situatie waarbij er een verdedigbare grief wordt aangevoerd dat de uitwijzing een inmenging dreigt te vormen in haar recht op respect voor haar privéleven en dient de Belgische Staat aan de betrokken kinderen de effectieve mogelijkheid te bieden om de inmenging aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid.

In de concurring opinion van rechter Pinto de Albuquerque, bijgetreden door rechter Vucinic bij het Grote Kamer arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, De Souza Ribeiro t. Frankrijk, (no. 22689/07) van 13 December 2012, wordt een sluitend overzicht gegeven van de internationale regelgeving omtrent de nood aan een schorsend beroep bij een verwijdering van een migrant in onwettig verblijf wiens recht op een gezins- en privéleven dreigt geschonden te worden. De rechter bij het Europees Hof wijst op het Internationaal Verdrag ter bescherming van alle arbeidsmigranten en hun familieleden, aangenomen te New York op 18 december 1990, UNTS, nr. 39481. Artikel 22, par. 4 van dit Verdrag voorziet in het recht voor eenieder om de redenen uiteen te zetten dat deze niet mag uitgewezen worden en zijn zaak kan beoordeeld krijgen door een bevoegde rechtbank en dat gedurende de uitoefening van dit recht elkeen het recht heeft de schorsing van de uitwijzing te verzoeken.

De rechter wijst er op dat ook het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten de arbitraire of onwettige inmenging in een migrant zijn familieleven verbiedt en het recht op een effectief rechtsmiddel voorziet, met inbegrip van een schorsend beroep tegen de uitwijzing van migranten zonder

papieren. Hij wijst er ook op het *Mensenrechtencomité van de Verenigde Naties* ten opzichte van Frankrijk reeds geoordeeld heeft dat *elkeen die gedepoteerd dreigt te worden recht heeft op een schorsend beroep, en dat Staten maximale zorg aan de dag moet leggen en duidelijke en transparante procedures moeten hanteren die juridische herziening mogelijk moeten maken vooraleer personen gedepoteerd worden* (UN Doc. CCPR/C/FRA/CO/4, 31 juli 2008, par. 20). Rechter Pinto de Albuquerque haalt nog andere beslissingen aan van het *Mensenrechtencomité van de VN* die aangeven dat een schorsing van deportatie in afwachting van beroep vereist is volgens het *IVBPR*. Hij wijst daarbij op de *Concluding Observations van het VN Comité t.o.v. de Belgische Staat, van 12 augustus 2004*, waar het Comité bevestigt: "[t]he State Party should extend the deadline for lodging complaints and give complaints a suspensive effect on expulsion measures. ... It should give suspensive effect not only to emergency remedies but also to appeals accompanied by an ordinary request for suspension filed by any migrant against an expulsion order concerning him or her" (CCPR, *Concluding Observations on Belgium*, UN Doc. CCPR/CO/81/BEL, 8 December 2004, §§ 21 en 23). Vrije vertaling: *De Lidstaat zou de deadline om bezwaar aan te tekenen moeten verlengen, en zou bezwaren een schorsende werking moeten geven als het om uitwijzingen gaat. ... De Lidstaat zou een schorsend effect moeten toekennen, niet enkel aan dringende-maatregelen, maar ook aan beroepen die van een gewoon schorsingsverzoek zijn vergezeld, ingediend door een migrant tegen een uitwijzingsbevel dat betrekking op hem heeft.*

Rechter Pinto de Albuquerque en rechter Vucinic wijzen ook op de *Parlementaire Vergadering van de Raad van Europa* die altijd de schorsende werking van beroepen tegen uitwijzing van alle migranten heeft benadrukt en in *Resolutie 1509 (2006) over de mensenrechten van migranten in onwettig verblijf* heeft benadrukt dat: "*international human rights instruments are applicable to all persons regardless of their nationality or status. Irregular migrants, as they are often in a vulnerable situation, have a particular need for the protection of their human rights, including basic civil, political, economic and social rights. ... an irregular migrant being removed from a country should be entitled to an effective remedy before a competent, independent and impartial authority. The remedy should have a suspensive effect when the returnee has an arguable claim that, if returned, he or she would be subjected to treatment contrary to his or her human rights ... the right to respect for private and family life should be observed. Removal should not take place when the irregular person concerned has particularly strong family or social ties with the country seeking to remove him or her and when the removal is likely to lead to the conclusion that expulsion would violate the right to private and/or family life of the person concerned*" (*Parliamentary Assembly, Doc. 10924, 4 May 2006, "Human rights of irregular migrants", Report of the Committee on Migration, Refugees and Population*). Vrije vertaling: *"internationale mensenrechten zijn op eenieder van toepassing, ongeacht hun migratiestatus. Migranten in onwettig verblijf zijn net vaak extra kwetsbaar, en hebben een verhevigde nood om hun mensenrechten beschermd te zien, waaronder hun basis burgerlijke, politieke, economische en sociale rechten. Een migrant in onwettig verblijf zou een effectief rechtsmiddel voor een bevoegde, onafhankelijke en onpartijdige instantie moeten genieten, en dit rechtsmiddel moet een schorsende werking krijgen indien de migrant een verdedigbare grief heeft dat hij bij een terugkeer in zijn mensenrechten geschonden zou worden. Het recht op een privéleven en familieleven moet daarbij gerespecteerd worden. Verwijdering zou niet mogen plaatsvinden als de betrokken persoon in onwettig verblijf bijzonder sterke familiale of sociale banden heeft met het land dat hem wenst te verwijderen, of indien de verwijdering het risico met zich meebrengt dat het recht op privé- of familieleven van de persoon in kwestie zal geraakt worden".*

Beide rechters ondersteunen hun standpunt nog verder door te wijzen op de standpunten omtrent het recht op een schorsend beroep zoals ingenomen door de *Europese Commissie tegen Racisme en Intolerantie (ECRI)*, de *jurisprudentie van het Inter-Amerikaans Mensenrechten Hof* en de *Afrikaanse evenknie*, hetgeen duidt op wat het *Europees Hof voor de Rechten van de Mens*, een duidelijke internationale consensus noemt.

Waar verzoekende partij al recht zou hebben op een schorsend rechtsmiddel om haar dat uitwijzing dreigt een inmenging te vormen in de vreemdeling zijn recht op respect voor zijn privé- en familieleven, dat Staten aan de betrokkene de effectieve mogelijkheid moeten bieden om de uitwijzing aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, kan het recht op een effectief rechtsmiddel in deze niet anders gelezen worden dan dat het ook de garantie met zich meebrengt dat verzoekende partij, zonder dat het net vermelde onderzoek in de zin van artikel 8 EVRM verricht en getoetst wordt, gevraagd wordt zich in de plaats hiervan in hun herkomstland aan te bieden, en, zonder enige garanties of procedurele bescherming de vraag te richten aan de Belgische staat of ze toch niet tot het Rijk kunnen worden toegelaten, in de wetenschap dat er geen enkele termijn geldt waarbinnen de Staat zou moeten beslissen en er geen schorsend rechtsmiddel tegen openstaat en gelet op het feit dat ze zich in voortkomend geval niet op artikel 8 van het EVRM zullen kunnen beroepen gezien dit geen extra-territoriale werking heeft.

Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extra-territoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het

recht op een effectief rechtsmiddel samengelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. . Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).

Samenvattend kan gesteld worden dat verzoekende partij hun volledige privéleven zoals aangevoerd niet in overweging werd genomen, omdat de te restrictieve nationale toets van de ontvankelijkheid eerst werd gevoerd en vooraf afgebakend heeft wat qua privéleven onder artikel 8 van het EVRM zou in rekening gebracht worden. Dat is onzorgvuldig en een schending van artikel 8 van het EVRM.

Voorafgaand aan de toepassing van de nationale regelgeving dient immers een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek gevoerd worden naar het bestaan en de hoegrootheid van het privéleven, en naar de omvang van enige positieve verplichting.

De toepassing van de ontvankelijkheidsvoorwaarde, buitengewone omstandigheden, zou er in casu toe leiden dat verzoekende partij geen effectieve mogelijkheid zou krijgen om de inmenging in haar privéleven aan te vechten en de relevante elementen te laten onderzoeken met voldoende procedurele garanties en nauwkeurigheid door een geschikt nationaal forum dat voldoende garanties biedt omtrent de onafhankelijkheid en onpartijdigheid, wat een schending uitmaakt van artikel 13 van het EVRM.

Gelet op het feit dat artikel 8 van het EVRM niet van toepassing zou zijn bij een aanvraag die uit het herkomstland wordt ingediend, zou verzoekende partij elk instrument verliezen om de inmenging effectief aan te kaarten en te laten onderzoeken, wat op zich al een buitengewone omstandigheid uitmaakt die het bij zonder moeilijk maakt de aanvraag vanuit het herkomstland in te dienen, maar ook een schending uitmaakt van het recht op een effectief rechtsmiddel zoals voorzien door artikel 13 van het EVRM, in samenlezing met hun recht op een privéleven onder artikel 8 van het EVRM.

De enige juridisch verantwoordbare 'uitweg' is dat onder het nationaalrechtelijk begrip van de 'buitengewone omstandigheden' ook de "overige aangehaalde elementen", d.w.z. het aangevoerde privéleven dat zogezegd tot de gegrondheidsfase van de aanvraag zou behoren, onderzocht worden.

Een andere interpretatie maakt een ontoelaatbare verenging uit van de garanties die men onder artikel 8 van het EVRM geniet, en een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Als laatste element dient er op gewezen te worden dat tweede verzoeker een Belgische partner heeft, een lerares die hij heeft leren kennen als vrijwilliger bij JES, met wie hij nu al twee jaar een relatie heeft. Tweede verzoeker wilt zijn relatie niet bezwaren met zijn verblijfsproblematiek, maar er dient wel rekening gehouden te worden met hun intentie om te huwen en de duurzame aard van de relatie. Valt deze niet onder het concept 'gezinsleven' ze valt alleszins onder zijn beschermenswaardig 'privéleven'. Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst merkt de Raad op dat uit de aanvraag van 23 augustus 2017 van de verzoekende partijen – in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen lijken te beweren in hun verzoekschrift – niet blijkt dat zij zich expliciet hebben beroepen op het privéleven onder artikel 8 van het EVRM en hebben gevraagd om een nauwkeurige en zorgvuldige belangenafweging te maken zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM en de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). De verzoekende partijen kunnen voorts ook niet laten uitschijnen dat in de eerste bestreden beslissing gesteld wordt dat een schending van artikel 8 van het EVRM zich niet zou opdringen omdat

aan hen louter gevraagd wordt te voldoen aan een formele verplichting zich vanuit het herkomstland tot de Belgische staat te richten en het privéleven zelf niet in aanmerking wordt genomen gezien dit pas kan onderzocht worden eens zij effectief het grondgebied hebben verlaten.

De Raad stelt vast dat uit de voormelde aanvraag wel blijkt dat de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag niet wordt ingediend in het land van herkomst hebben gewezen op een duurzaam lokale verankering, alsook op een verblijf van meer dan zeven jaar in België, het schoollopen en het spreken van het Nederlands.

Het past om de opgeworpen schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht te onderzoeken in het licht van de opgeworpen schendingen van artikel 8 van het EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.3. Met de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Teneinde de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde betreffende het invoeren van aanvaardbare buitengewone omstandigheden, die inherent is aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient de aanvrager, zoals reeds gesteld, aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware

toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat de verzoekende partijen beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwerende partij oordeelde evenwel dat de door verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

3.4. Het EHRM oordeelt dat staten in beginsel het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben derhalve in principe geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Evenwel, kan in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer uit de beslissing niet blijkt dat de verwerende partij bij de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, alle relevante feiten en omstandigheden heeft betrokken bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezins- of privéleven of bij de belangenafweging; of wanneer blijkt dat de beoordeling van de aangevoerde buitengewone omstandigheid gegrond op de schending van het privéleven of het gezinsleven bij een terugkeer naar het herkomstland, foutief of kennelijk onredelijk is. Dit is het geval wanneer de verwerende partij op grond van de elementen naar voren gebracht in de aanvraag ten onrechte oordeelde dat er geen sprake is van een privé- of gezinsleven; of wanneer de verwerende partij zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de afweging van de in de aanvraag aangevoerde belangen heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

3.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

*"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

3.6. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

In casu beriepen de verzoekende partijen zich in hun aanvraag onder meer op hun privéleven.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'privéleven' niet aangezien dit een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie. Daarbij oordeelt het Hof dat gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven. Het recht op eerbiediging van het privéleven omvat ook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en behelst aldus aspecten van de sociale identiteit (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf zoals deze is opgenomen in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen zich onder meer, onder de hoofding 'buitengewone omstandigheden' beriepen op een duurzaam lokale verankering, alsook op een verblijf van meer dan zeven jaar in België, het schoollopen en het spreken van het Nederlands. Onder de redenen van gegrondheid wordt verduidelijkt dat het gaat om inburgering, volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie, het spreken van het Nederlands en het volgen van lessen hiertoe, het volgen van bijkomende opleidingen, deelname aan de cursus Refleks, cursussen animator/hoofdanimator en vrijwilligerswerk bij JES, deelname aan opleidingen, het schoollopen, stage, de ruime vriendenkring, geregeld langsgaan bij CAW en Sociale Dienst, het werken als acteur/model en het verblijf sinds juli 2011 in België.

In casu kan worden aangenomen dat verzoekende partijen het bestaan van een privéleven in België aannemelijk maken.

3.7. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan stelt het EHRM dat er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Een controle hierop geschiedt aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de staat binnen zijn beoordelingsmarge een billijke afweging gemaakt (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69).

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16

december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.8. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda - Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mungenzi/Frankrijk, § 62).

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren, doch kan hij enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

3.9. Betreffende de door de verzoekende partijen ingeroepen elementen die betrekking hebben op het privéleven van de verzoekende partijen, motiveert de verwerende partij als volgt: *"De overige aangehaalde elementen (dat betrokkenen sinds 14.07.2011 in België verblijven, dat zij Nederlands spreken, dat zij de verplichte cursus maatschappelijke oriëntatie volgde, dat de heer I.Ma (...) heeft deelgenomen aan de cursus 'Refleks', dat hij ook heeft deelgenomen aan diverse cursussen 'animator' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat ook de heer I.Mu. (...) heeft deelgenomen aan de opleidingen 'deelname nieuwkomersdriedaagse', 'animatorcursus en 'hoofdanimatorcursus' en vrijwilligerswerk deed bij JES, dat betrokkenen geregeld langsgaan bij het CAW en de Sociale dienst De Tinten zwv te Gent, dat zij in oktober 2016 als acteur/model aan een project van Gun Productions te Antwerpen hebben deelgenomen, dat zij een ruime vriendenkring hebben en dat zij diverse aanbevelingsbrieven voorleggen) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."*

Betreffende het schoollopen van de tweede verzoekende partij motiveert de verwerende partij als volgt: *"Wat de scholing van de nu meerderjarige heer I.Mu. (...) betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer school- en/of leerplichtig is in België. Bovendien heeft de heer I.Mu. (...) steeds geweten dat zijn scholing plaatsvond in precair verblijf en dat zijn opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om zijn ontwikkeling toch zo normaal mogelijk te laten verlopen."*

3.10. De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoordt waarom de aanvraag in

België en niet in het buitenland wordt ingediend. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de “overige aangehaalde elementen” bestaande uit het privéleven van de verzoekende partijen wel degelijk werden onderzocht. Waar de verzoekende partijen betogen dat de redenering van de verwerende partij dat de elementen van integratie en langdurig verblijf tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet behandeld worden in deze fase, niet kan aanvaard worden omdat het een weigering uitmaakt van het volledige privéleven op het grondgebied zoals aangevoerd, in overweging te nemen bij de proportionaliteitstoets, gaan zij eraan voorbij dat het privéleven op het grondgebied wel degelijk in ogenschouw wordt genomen doch wordt geoordeeld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheden zijn en niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het motief dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet behandeld worden, betreft dan ook een overtollig motief. Waar de verzoekende partijen betogen dat de ‘stelling van de verwerende partij’ dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet het mogelijk maakt om een aanvraag machtiging tot verblijf vanuit het buitenland in te dienen, dat *in casu* een onontvankelijkheidsbeslissing, wegens het niet voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden, geen weigering van machtiging tot verblijf inhoudt maar louter een vraag zich te conformeren aan procedurele vereisten de aanvraag van buiten het grondgebied in te dienen, niet kan aanvaard worden, kan de Raad enkel vaststellen dat een dergelijke stelling niet in de bestreden beslissing kan gelezen worden en het betoog dan ook feitelijke grondslag mist.

3.11. Het oordeel dat de door de verzoekende partijen aangevoerde omstandigheden betreffende hun privéleven geen buitengewone omstandigheden uitmaken waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Zoals reeds gesteld oordeelde de verwerende partij dat *in casu* het aangevoerde privéleven van de verzoekende partijen geen buitengewone of uitzonderlijke omstandigheid vormt.

3.12. Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven, weerleggen, noch ontcrachten de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin tonen zij aan dat hun privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Evenmin tonen zij aan dat zij hun privéleven enkel in België zouden kunnen verderzetten. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen de motieven dat het schoolgaan noch de duur van het verblijf en de integratie verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, niet weerleggen.

3.13. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het behandelen van de aanvraag binnen de grenzen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet er *in casu* toe geleid heeft dat de eerste bestreden beslissing niet conform artikel 8 van het EVRM is genomen. Het feit dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, veronderstelt dat de bepalingen van de Vreemdelingenwet buiten toepassing worden gelaten indien, door de toepassing ervan, een schending van artikel 8 van het EVRM wordt veroorzaakt. Uit niets blijkt dat het toepassen van de ontvankelijkheidsvoorwaarde van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geleid tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Gezien de verzoekende partijen niet hebben aangetoond dat er *in casu* een positieve verplichting bestaat om hen te machtigen tot verblijf op grond van hun privéleven, maken zij niet aannemelijk dat door de toepassing van de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de beoordeling van de verwerende partij dat het privéleven geen buitengewone omstandigheden vormt waarom de aanvraag niet kan ingediend worden in het land van herkomst, op onevenredige wijze ‘een einde wordt gemaakt aan het opgebouwde privéleven’ in België.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat door *in casu* toepassing te maken van de ontvankelijkheidsvereiste vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, sprake is van een ontoelaatbare verenging van de garanties die men onder artikel 8 van het EVRM geniet.

3.14. Voorts betogen de verzoekende partijen dat de vereiste de aanvraag op een specifieke plaats in te dienen een andere impact heeft in geval het gaat om een recht op verblijf dan in geval het gaat om een vraag om tot verblijf te worden gemachtigd op grond van een positieve verplichting. Met een dergelijke vaststelling tonen de verzoekende partijen geenszins aan op welke wijze de beoordeling betreffende het privéleven in de bestreden beslissing niet conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of conform artikel 8 van het EVRM zou zijn. Hetzelfde geldt voor het betoog dat een aanvraag onontvankelijk kan worden verklaard indien men in weerwil van de onontvankelijkheidsvoorwaarde de aanvraag van op het grondgebied indient en nog maar pas in België verblijft daar het niet veel gevraagd is van een verzoeker om de nationale bepalingen te volgen, en het niet onevenredig is om hen binnen een erg korte termijn te vragen terug te keren naar het herkomstland om daar de aanvraag in te dienen, maar dat voorliggend geval hiervan volledig verschilt gelet op het hier opgebouwde privéleven tijdens zeven jaren en gelet op het feit dat zij als minderjarigen zelf geen beslissingsmacht hadden met betrekking tot hun vlucht naar België.

3.15. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, noch van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

3.16. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). De verzoekende partijen voeren weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Verder wijst de Raad er ook nog op dat de verzoekende partijen in wezen aangeven van oordeel te zijn dat zij niet kunnen beschikken over een daadwerkelijk rechtsmiddel. Zij tonen hiermee evenwel niet aan dat de bestreden beslissingen genomen zijn met miskenning van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen of dat er sprake is van overschrijding of afwending van macht. De kritiek van de verzoekende partijen laat dan ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door enig gebrek dat aanleiding kan geven tot de vernietiging ervan. Hun kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

Bovendien moet worden vastgesteld dat uit niets blijkt dat de verzoekende partijen hangende de huidige procedure, gedwongen werden verwijderd van het grondgebied. Dat zij dus geen effectief rechtsmiddel zouden hebben kan *in casu* niet worden bijgetreden.

Met hun betoog over een effectief rechtsmiddel lijken de verzoekende partijen zich overigens opnieuw op het standpunt te stellen dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM pas zal beoordeeld worden bij het indienen van een aanvraag in het land van herkomst. Zoals blijkt uit bovenvermelde vaststellingen, heeft de verwerende partij zich niet beperkt tot het stellen dat deze elementen behoren tot de grond van de zaak. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook bij het ontvankelijkheidsonderzoek wel degelijk oog had voor het privéleven van de verzoekende partijen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst. Het niet uitzonderlijk bevinden van het privéleven en het oordelen dat dit privéleven niet aantoonde waarom de aanvraag niet in het land van herkomst kan worden ingediend, is *in casu* conform artikel 8 van het EVRM, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Uit voorgaande bespreking blijkt overigens dat de verzoekende partijen de door hen voorgehouden inmenging in hun privéleven hebben kunnen aankaarten en laten onderzoeken door de Raad in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 13 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.17. Waar de verzoekende partijen tenslotte betogen dat de tweede verzoekende partij een Belgische partner heeft, een lerares die zij heeft leren kennen als vrijwilliger, met wie zij nu al twee jaar een relatie heeft, dat zij haar relatie niet wil bezwaren met haar verblijfsproblematiek maar er wel rekening dient

gehouden te worden met hun intentie te huwen en de duurzame aard van de relatie, dat indien dit niet valt onder het concept gezinsleven, dit alleszins valt onder haar beschermingswaardig privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen deze omstandigheid niet hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid waarom het voor hen bijzonder moeilijk of onmogelijk zou zijn om een aanvraag in te dienen in het land van herkomst, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De brief van mevrouw A.R. die de verzoekende partijen voegen bij hun verzoekschrift en waaruit de relatie tussen de tweede verzoekende partij en haar Belgische partner moet blijken, lag niet voor op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissingen, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden en deze omstandigheid niet beoordeeld te hebben. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad stelt vast dat de nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht.

3.18. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER